

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 iulie-august

Seria I, Anul XXIX, Nr. 1-2 (346-347), 2022

REABILITAREA CAPELEI FREŢIU

Din sumar:

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus* - pag. 2; Scrisoare la 70 de ani de la trecerea la veșnicie a Fericitului Valeriu Traian FreŃiu - pag. 2; Scrisoare la Ziua Mondială a bunicilor și a vârtsnicilor - pag. 7; Decizia *Dobbs vs Jackson* a Curții Supreme a Statelor Unite. Concluzii de etapă - pag. 10; Nevoia de umor a oamenilor - pag. 15.

Scrisoare la 70 de ani de la trecerea la veșnicie a Fericitului Valeriu Traian Frențiu

”Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința” (Evrei 13,7)

Preacucernici Părinți,

Luni 11 iulie 2022 se împlinesc 70 de ani de la trecerea la cele veșnice a Fericitului Episcop martir Valeriu Traian Frențiu.

Cu această ocazie invităm toți preoții și credincioșii Eparhiei noastre să aducă rugăciuni de mulțumire și de laudă lui Dumnezeu pentru cel care a fost Păstorul Eparhiei de Oradea timp de 30 de ani, Fericitul Episcop Valeriu Traian Frențiu.

Dat fiind faptul că duminica este ziua în care credincioșii se strâng într-un număr mai mare la Biserică, vă invit să sărbătoriți evenimentul, la care facem referire, în această zi.

Vă oferim câteva îndrumări care vă pot fi de folos pentru celebrarea liturgică:

- dacă aveți o icoană, respectiv o fotografie cu Fericitul Episcop Valeriu sau cu ceilalți Fericți episcopi martiri se poate crea un mic altar în biserică;
- dacă aveți relicva Fericitului se poate așeza spre venerare;
- predica de duminică (credința sutașului) poate fi adaptată pentru a vorbi și despre credința Fericitului martir Valeriu Traian;

• dacă Biserica parohială este ctitoria Fericitului episcop sau dacă sunt aspecte ale parohiei legate în mod cu totul particular de persoana sa, se poate menționa acest lucru;

• dacă mai sunt persoane vârstnice care l-au cunoscut sau au avut în vreun fel contact cu Preasfințitul Frențiu, pot fi chemate să dea mărturie;

• se poate intona la final imnul martirilor;

• se va recita rugăciunea către Episcopii martiri urmată de Tatăl nostru și Născătoare de Dumnezeu;

Orice altă inițiativă pastorală sau este binevenită și de folos.

Luni 11 iulie, la Oradea, de la ora 18.00, vom celebra Sfânta Liturghie și vom binecuvânta Capela Frențiu din cimitirul municipal Rulikowski, care a fost restaurată în întregime.

Cerând bunului Dumnezeu, prin mijlocirea Maicii Preacurate și a Fericitului Valeriu Traian, haruri și binecuvântări, rămânem uniți în rugăciune și în comuniune de slujire.

+ Virgil BERCEA
Episcop

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Mihaela Caba-Madarasi, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Eugen Ivuț, Ioan Moldovan, Silvia Pantiș.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it;

Tel: 0722.450.013

Abonamente și difuzare: Claudiu Boda

Magazin "Sfânta Tereza"

Str. Ep. Mihai Pavel nr. 4

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

În concediu să citim din Evanghelii

17.07.2022

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Evanghelia de la liturgia din această duminică ne prezintă un viu tablou familial cu Marta și Maria, două surori care oferă ospitalitate lui Isus în casa lor (cf. Lc 10,38-42). Marta se apucă imediat de treabă pentru primirea oaspeților, în timp ce Maria se așază la picioarele lui Isus pentru a-l asculta. Atunci Marta se adresează Învățătorului și îi cere să îi spună Mariei ca să o ajute. Plângerea Martei nu pare nelalocul ei; ba chiar simțim să îi dăm dreptate. Și totuși Isus îi răspunde: „Marta, Marta, pentru multe te mai îngrijești și te frământă, însă un lucru este necesar: Maria a ales partea cea bună, care nu-i va fi luată” (Lc 10,41-42). Este un răspuns care surprinde. Însă Isus de multe ori răstoarnă modul nostru de a gândi. Să ne întrebăm pentru ce Domnul, chiar apreciind grija generoasă a Martei, afirmă că atitudinea Mariei este de preferat.

„Filozofia” Martei pare aceasta: mai întâi datarea, apoi plăcerea. De fapt, ospitalitatea nu este făcută din cuvinte frumoase, ci cere ca să se aprindă cuptoarele, să se facă tot ceea ce este necesar pentru ca oaspetele să se poată simți bine primit. Acest lucru Isus îl știe foarte bine. Și de fapt recunoaște angajarea Martei. Însă, vrea să o facă să înțeleagă că există o ordine nouă de prioritate, diferită de aceea care până acum a urmat-o. Maria a intuit că există o „parte mai bună” căreia trebuie să i se dea primul loc. Tot restul vine după aceea, ca un curs de apă care iese din izvor. Și astfel să ne întrebăm: ce este această „parte mai bună”? Este ascultarea cuvintelor lui Isus. Spune Evanghelia: „Maria, stând la picioarele Domnului, asculta cuvântul lui” (v. 39). Să notăm: nu asculta stând în picioare, făcând altceva, ci s-a așezat la picioarele lui Isus. A înțeles că El nu este un oaspete ca alții. La prima vedere pare că a venit să primească, pentru că are nevoie de hrană și de o cazare, dar în realitate, Învățătorul a venit pentru a ni

se dăruie pe El însuși prin cuvântul Său.

Cuvântul lui Isus nu este abstract. Este o învățătură care atinge și plămăiește viața, o schimbă, o eliberează de opacitățile răului, potolește și insuflă o bucurie care nu trece: cuvântul lui Isus este partea mai bună, aceea pe care a ales-o Maria. Pentru aceasta ea îi dă primul loc: se oprește și ascultă. Restul va veni după aceea. Aceasta nu ia nimic din valoarea angajării practice, însă ea nu trebuie să preceadă, ci să izvorască din ascultarea cuvântului lui Isus, trebuie să fie animată de Spiritul Său. Altminteri se reduce la o copleșire și agitare pentru multe lucruri, se reduce la un activism steril.

Fraților și surorilor, să profităm de acest timp de concedii, pentru a ne opri și a sta în ascultarea lui Isus. Astăzi este tot mai greu să găsim momente libere pentru a medita. Pentru atâtea persoane ritmurile de muncă sunt frenetice, care uzează. Perioada estivală poate să fie prețioasă și pentru a deschide Evanghelia și a o citi lent, fără grabă, un text în fiecare zi, un mic text din Evangheliile. Și astfel intrăm în această dinamică a lui Isus. Să ne lăsăm interogați de acele pagini, să ne întrebăm cum merge viața noastră, viața mea, dacă este în linie cu ceea ce spune Isus sau nu chiar așa. Îndeosebi, să ne întrebăm: când încep ziua, mă arunc orbește în lucrurile de făcut, sau caut mai întâi inspirație în cuvântul lui Dumnezeu? Uneori noi începem zilele în mod automat, să facem lucrurile... ca găinile. Nu. Trebuie să începem zilele înainte de toate privind la Domnul, luând cuvântul Său, scurt, dar aceasta să fie inspirația zilei. Dacă dimineața ieșim din casă păstrând în minte un cuvânt al lui Isus, cu siguranță ziua va căpăta un ton marcat de acel cuvânt, care are puterea de a orienta acțiunile noastre după ceea ce vrea Domnul.

Fecioara Maria să ne învețe să alegem partea mai bună, care nu ne va fi luată.

După *Angelus*, Sfântul Părinte a spus următoarele:

(...) Și acum vă salut pe voi, dragi romani și pelerini, îndeosebi Surorile Învierii și Misionarele Preasfintei Inimi, care desfășoară la Roma capitulele lor generale. Salut credincioșii de la Hermandad de la Virgen de las Nieves, din Los Palacios y Villafranca, Sevilla, și tinerii care urmează cursul de formare al mișcării Regnum Christi. Se fac auziți tinerii! Îmi face plăcere întorc salutul pe care mi l-au adresat tinerii participanți la Giffoni Film Festival, care anul acesta este dedicat celor „invizibili”, adică persoanelor care sunt puse deoparte și excluse din viața socială. Mulțumesc și urări! Și salut și tinerii Neprihănitei. Urez tuturor o duminică frumoasă și, vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine. Poftă bună și la revedere!

Scrisoare la Ziua Mondială a bunicilor și a vârstnicilor

**Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși,**

Duminică, 24 iulie 2022, va avea loc celebrarea celei de-a doua Zi Mondiale a bunicilor și a vârstnicilor. Tema aleasă de Sfântul Părinte Papa Francisc pentru această zi are drept motto cuvintele Psalmistului: "Ei aduc roade și la bătrânețe!" (Psalmul 92,15). Sfântul Părinte menționează în scrisoare pe care a trimis-o cu această ocazie că "bătrânețea nu este un timp inutil în care să ne dăm deoparte punând vâslele în barcă, ci o perioadă în care să mai aducem roade" invitând persoanele vârstnice la o misiune nouă și o privire mereu plină de speranță, îndreptată spre viitor.

Sfântul Părinte Papa Francisc cheamă întreaga Biserică să celebreze această zi mondială a bunicilor și a vârstnicilor indicând cele două mari probleme întâlnite în pastorația persoanelor vârstnice: singurătatea acestora și nevoia de a da un sens creștin acestei perioade importante din viață. De asemenea, Sfântul Părinte amintește și de momentele tensionate pe care le trăiește lumea în aceste vremuri, în mod explicit la războiul din Ucraina care produce atât de multe victime, mai ales în rândul vârstnicilor și al celor vulnerabili: "În fața tuturor acestor lucruri, avem nevoie de o schimbare profundă, de o convertire, care să demilitarizeze inimile,

permițând fiecăruia să recunoască în celălalt un frate".

Așadar, vă îndemn pe fiecare să ne rugăm și să celebrăm această zi mondială a bunicilor și a vârstnicilor, să le arătăm dragostea și simpatia noastră, dar mai ales să le spunem câtă nevoie avem de ei, de înțelepciunea și de duioșia lor în mijlocul nostru.

Bunul Dumnezeu, prin mijlocirea Maicii Preacurate, izvorul îndurărilor, să vă ofere tuturor harul și binecuvântarea Sa!

† **Virgil BERCEA**
Episcop

Ziua Mondială a bunicilor la "Casa Frențiu"

Cu ocazia sărbătoririi Zilei Mondiale a Bunicilor, decretată de Sfântul Părinte Papa Francisc, a fost organizat un eveniment în Centrul Rezidențial "Casa Frențiu" vineri, 22 iulie a.c.

În cadrul evenimentului am onorat și am valorizat carismele bunicilor din familia "Casa Frențiu" prin rugăciune, cântec și poezie. Programul artistic a fost coordonat de doamna Miorița Săteanu, și a constat în recitări ale poezilor Leontina Costruț, domnii Aurel Horgoș și Pascu Heteș, interpretări de muzică populară susținute de Lorena și Denisa Ghib, moment artistic de dans, Ioana Ciobanu, respectiv interpretarea unor șlagăre de către rezidenții Casei acompaniați la acordeon de către Ioan Fluieraș.

La finalul programului artistic, buniicii au primit o felicitare însoțită de călduroasa și tradiționala urare "La mulți ani!".

Bucuroși că am reușit să înseninăm chipul bunicilor noștri, le dorim ani buni cu sănătate și liniște sufletească!

Miruna MOZA
Coordonator centru

Ziua Mondială a bunicilor și a persoanelor vârstnice în Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea

Duminică, 24 iulie 2022, Biserica Catolică din întreaga lume a sărbătorit cea de-a doua ediție a Zilei mondiale a bunicilor și a persoanelor vârstnice, zi dorită de Papa Francisc pentru a le mulțumi celor mai în vârstă pentru tot ceea ce au făcut pentru noi.

În Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea, Preasfințitul Virgil Bercea, păstorul Eparhiei de Oradea, i-a sărbătorit și le-a mulțumit tuturor bunicilor și persoanelor în vârstă

În cuvântul de învățătură, PSS Virgil a făcut referire la mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc cu ocazia acestei zile, luând ca citat versetul 15 din Psalmul 92: *ei vor aduce roade și la bătrânețe.*

Continuând mesajul Sfântului Părinte, Preasfinția Sa s-a adresat celor prezenți: *Mulți oameni se tem de bătrânețe. Ei văd în ea un fel de boală cu care este mai bine să evităm orice fel de contact: bătrânii nu ne privesc – cred ei – și este mai bine ca ei să stea cât mai departe posibil, poate împreună, în structuri care să aibă grijă de ei și să ne scutească pe noi de a trebui să le purtăm poverile. Este vorba de „cultura debarasării”: acea mentalitate care, în timp ce ne face să ne simțim diferiți față de cei slabi și străini față de fragilitatea lor, ne autorizează să ne imaginăm căi separate între „noi” și „ei”. Dar, în realitate, o viață lungă – așa cum ne învață Scriptura – este o binecuvântare, iar bătrânii nu sunt niște proscrisi de care să ne îndepărtăm, ci semne vii ale bunăvoinței lui Dumnezeu care dăruiește viață din belșug. Binecuvântată este casa care are grijă de un bătrân! Binecuvântată este familia care își onorează bunicii!*

Bătrânețea este, într-adevăr, un anotimp care nu

este ușor de înțeles, nici măcar pentru cei care îl trăiesc. Deși vine după un lung parcurs, nimeni nu ne-a pregătit pentru ea; pare aproape că ne ia prin surprindere. Societățile cele mai dezvoltate cheltuiesc foarte mult pe această etapă a vieții, dar nu ne ajută să o interpretăm: ne oferă planuri de îngrijire, dar nu proiecte de viață.

Bătrânețea nu este un timp inutil, al renunțării, ci un anotimp în care să dăm roade: ne așteaptă o nouă misiune care ne îndeamnă să privim spre viitor. „Sensibilitatea noastră specială, a bătrânilor, față de atențiile, gândurile și sentimentele care ne fac umani, ar trebui să redevină o vocație a multora. Și va fi o alegere de iubire a vârstnicilor față de noile generații.

La sfârșitul Liturghiei, în fața icoanei de pe icoostas a Maicii Domnului, Preasfinția Sa Virgil, împreună cu toți cei prezenți, s-au rugat rugăciunea de la sfârșitul Paraclisului; pentru bătrâni și împreună cu ei.

Biroul de Presă

Vizita părintelui vicar cu preoții în Parohia Sântandrei II

În data de 24 iulie 2022, Duminica a șasea după Rusalii, respectiv a doua Zi Mondială a Vârstnicilor, Părintele Antoniu Chifor – vicar responsabil cu preoții, a vizitat Parohia Sântandrei II unde a celebrat Sfânta Liturghie alături de părintele Ionuț Oprea, parohul acestei comunități. Prezența părintelui vicar reprezintă prima vizită și celebrare a Sfintei Liturghii de la deschiderea acestei noi comunități.

În cuvântul de învățătură, părintele vicar a subliniat lecția pe care Evanghelia slăbănogului din Capernaum dorește să ne-o transmită: *În Isus întotdeauna găsim un sprijin și mai ales dacă omul se află într-o paralizie morală și spirituală dar și cel care se află într-o paralizie fizică; noi trebuie să-i fim aproape. Aceasta este de fapt dimensiunea eclezială – de a-l purta pe celălalt la Cristos prin tot ceea ce facem.*

Ca de fiecare dată, părintele vicar a transmis salutul și binecuvântarea Preasfințitului Virgil, episcopul greco-catolic de Oradea.

Biroul de Presă

Împărtășanie solemnă în Parohia din Beznea

Parohia "Sfânta Tereza a Pruncului Isus" din Beznea a fost din nou în sărbătoare, Duminică, 19 iunie 2022, pentru că în această zi este dedicată tuturor sfinților, șase copii au primit, în mod solemn, în inima lor pe Isus prezent în Sacramentul Sfintei Euharistii.

Ajutați de către Părintele paroh Gabriel Beita, după o perioadă de pregătire temeinică, aceștia au reușit să-și însușească tainele credinței creștine.

Pentru a-l primi cu vrednicie pe Isus Cristos prezent în Sfânta Împărtășanie, sâmbătă, ei au făcut prima spovadă din viața lor, însoțiți fiind de către părinții lor care astfel, le-au dat un frumos exemplu de trăire a credinței.

În cadrul Sfintei Liturghii de duminică, copiii, îmbrăcați de sărbătoare, cu emoție dar și cu entuziasm, au ocupat locurile din fața altarului, semn că de acum înainte își doresc să fie din ce în ce mai aproape de Isus,

urmând exemplul sfinților cărora le-au cerut ajutorul în ziua închinată lor.

Cântecul de final a răsunat din piepturile lor tinere și pline de viață încununând sărbătoarea.

Anca PUȘCĂU

A X-a Întâlnire Mondială a familiilor

A X-a Întâlnire Mondială a familiilor a început miercuri 22 iunie 2022, la Roma, în Sala Paul al VI-lea, în prezența Sfântului Părinte Papa Francisc și s-a încheiat Duminică, 26 iunie a.c.

Rugăciune, marturii ale familiilor și momente de întâlnire în parohiile din Roma au fost cele care au umplut aceste zile. Într-o lume dezorientată și descurajată, familia creștină, dacă rămâne legată de Isus prin Biserică, devine o barcă salvatoare.

Sfântul Părinte Papa Francisc a îndemnat la descoperirea marii vocații a familiei creștine, aceea de a mărturisi lumii iubirea lui Dumnezeu, prin iubirea cotidiană trăită între membrii familiei: *"Soții nu sunt eroi singuratici, ci o comunitate de iubire.... familia este primul loc unde se învață iubirea. Să nu uitați aceasta niciodată!"*

Descoperind această chemare, familia este pe un drum de sfințenie făcut din ascultarea Cuvântului, participarea la Sfintele Taine ale Bisericii, slujire reciprocă și, nu în ultimul rând, iertarea în cuplu.

Sfânta Liturghie celebrată sâmbătă de Sfântul Părinte Papa Francisc și Rugăciunea Angelus din ziua de duminică, împreună cu mandatul dat de către Sfântul Părinte familiilor, au fost ultimele momente din aceste zile de har.

Încheiem aceste zile cu credința că Spiritul Sfânt prin familiile misionare va face să crească sămânța pusă în acest timp de har.

Pr. Daniel BERTEAN
Oana și Cristian MUNTEAN

Întâlnirea eparhială a familiilor la Beiuș

Biserica Greco-Catolică din Beiuș „Sfinții Trei Ierarhi” a fost gazdă desăvârșită pentru **Întâlnirea Eparhială a Familiilor 2022**, duminică, 19 iunie 2022, așteptându-și într-o atmosferă de sărbătoare, caldă și primitoare, oaspeții.

Evenimentul se înscrie în șirul manifestărilor care subliniază Întâlnirea Mondială a Familiilor de la Roma din acest an, celebrată în această perioadă, cu tema: „Iubirea familială: vocație și cale de sfințenie”.

Programul a început cu Sfânta Liturghie celebrată de către Preasfințitul Virgil Bercea alături de un sobor de preoți, care a explicat în predica sa cine mai este sfânt în zilele noastre, arătând cum „dacă-L mărturisim pe Domnul înaintea oamenilor, înseamnă că mergem pe un drum de sfințenie”, „suntem chemați să ne îndeplinim chemarea în familia fiecăruia și în marea familie a Bisericii”, adresând o întrebare retorică: „Reușim cu adevărat să vedem cerul în ochii soțului, ai soției, în ochii copiilor, ai mamelor, ai taților? Ei sunt cerul nostru, atât de aproape de noi...” și concluzionând „putem să devenim, fiecare familie, o stea pe cerul societății noastre care nu mai dorește sfințenia”, nu înainte de a oferi și soluții concrete „dacă vom ști să spunem: te rog, iartă-mă, mulțumesc și te iubesc.”

Părintele Zorel Zima, protopopul greco-catolic al Beiușului, a adresat un calduros cuvânt de bun-venit invitaților, mulțumindu-le „familiilor prezente care au înțeles că sunt create din iubire”, atrăgând atenția că „nu suntem familii numai pentru casa noastră, ci și pentru comunitățile noastre, fiindcă Biserica este familia lui Dumnezeu” și amintind faptul că evenimentul este în comuniune cu Întâlnirea Mondială a Familiilor. Părintele a trecut în revistă participanții și organizatorii, inclusiv Părinții responsabili cu pastorația adulților și a familiilor, pe toți cei care s-au implicat, atât la vedere, precum corul, cât și cei aflați în spatele organizării, respectiv voluntarii.

După agapa din locația cu atmosferă caldă și primitoare denumită atât de sugestiv Oratoriul „Colț de Rai”, loc în care cei prezenți au putut socializa și experimenta bucuria de a forma o adevărată comuniune, a urmat porția de hrană spirituală oferită prin intermediul catehezei expuse de către Părintele Vicar General Mihai Vătămănelu.

Tema catehezei a fost „**Iubirea conjugală dincolo de timp și spațiu**”, menită să ajute soții să conști-

entizeze frumoasa misiune pe care aceștia o au, aceea de a-i cuprinde și pe alții în gândurile și preocupările lor. „*Soții sunt scufundați în iubirea infinită a lui Dumnezeu, de aceea sunt investiți cu misiunea de a face cunoscută iubirea cu care Cristos iubește Biserica*”, iar „*o simplă lozincă ne poate ajuta să ne aflăm mai bine starea: Să trăim Cerescul în Pământesc și să trăim Pământescul în Ceresc*”. Pare dificil, și totuși începe cu lucrurile mici, de fiecare zi.

Părintele Mihai Vătămănelu a dat și o temă celor prezenți, provocându-i să găsească soluții pentru a păstra vie această dorință de a crește în iubire, invitând soții prezenți să repete promisiunile rostite în momentul căsătoriei.

În continuare Părintele Vicar cu pastorația familiilor Mihai Tegzeș a invitat participanții la cuvânt pentru împărtășirea impresiilor, mulțumind tuturor pentru prezență, amintind că singura icoană din Biserică sunt soțul și soția, accentuând faptul că „Dumnezeu ne iubește și atunci când noi îl trădăm”.

În încheierea programului, cei prezenți s-au unit în rugăciune, printr-o adorație animată de tinerii de la Oratoriul „Colț de Rai”, împreună cu copiii familiilor participante, care, prin glasurile, dăruirea și simțirea lor i-au ajutat pe participanți să se simtă mai aproape de Domnul. De-aseamenea, cei prezenți au avut bucuria de a asculta o cântare deosebit de emoționantă „Mă chemi să umblu peste ape”, în interpretarea talentatei tinere Miriam Zima, prin care aceasta a transmis o puternică și veritabilă vibrație sufletească.

Îi mulțumim Bunului Dumnezeu pentru această zi plină de har, mulțumim organizatorilor pentru acest cadou spiritual, mulțumim familiei Părintelui protopop Zima pentru buna găzduire, mulțumim corului care a facilitat din plin întregirea atmosferei de rugăciune, mulțumim fiecărui participant pentru alegerea făcută, de a experimenta comuniunea în Domnul.

Laura OLOGU

Mihaela CABA-MADARASI

Farul de lumină

Preot misionar din 1994, dorindu-și să fie în Biserică „precum unul dintre aceia care-și întind haina lor ca să calce Domnul și Mântuitorul nostru la *”Intrarea în Ierusalim”*”, **Părintele Vasile Pâncotan** a slujit în perioada 1997-2001 ca păstor al comunității din Haieu în capela romano-catolică din Băile „1 Mai” pusă la dispoziție comunității greco-catolice. De atunci, până în 2015, a fost paroh al bisericii greco-catolice „Nașterea Maicii Domnului” din Haieu – Băile „1 Mai” în a cărei ctitorire s-a implicat trup și suflet. Deși în pensie din 2015, datorită unor probleme medicale, de fiecare dată când starea de sănătate o permite, se află la altarul acestui lăcaș, împreună cu noul preot paroh și comunitatea pe care o cunoaște de mai bine de 25 de ani. An de an, pe 19 iunie marchează în parohia din Haieu – Băile „1 Mai” o zi specială, în care întreaga lui viață urma cursul chemării Bunului Păstor...

Părintele Vasile Pâncotan a fost profesor de sport, cadru medical și lector universitar al Facultății de ”Educație fizică, Sport și Kinetoterapie”. În anul 1990 se înscria la Academia Teologică din Oradea, făcând parte din prima generație de preoți greco-catolici hirotoniți după căderea sistemului comunist. Inițial, fiind profesor în învățământul pre-universitar, s-a înscris ca viitor catihet, continuând din 1992 până în 1994 cursurile teologice, pentru a deveni apostol în lume trimis. Se întâmpla aceasta, în ziua de Rusalii a acelui an (19 iunie 1994) când, alături de bunul său prieten Pr. Seica Gheorghe, primea sacramentul preoției prin punerea mâinilor PSS Vasile Hossu.

Provenind dintr-o familiei greco-catolică, Pr. Vasile vorbește astăzi despre vocația (aparent) târzie la preoție izvorâtă din practica medicală și discuțiile profunde cu oamenii pe care îi ajuta să se recupereze fizic: „*Fiind kineto-terapeut, am avut mulți pacienți, de diferite confesiuni - adventiști, baptiști, penticostali, ortodocși, preoți, călugărițe - cu care discutam în timpul procedurilor. Fiecare îmi spunea doctrina lui. Îmi plăcea să îi ascult și am realizat că trebuie să citesc, să citesc Sfânta Scriptură. Făcând aceasta, am ajuns la concluzia că știu tot mai puțin și mă încurc tot mai rău (zâmbește)... Așa încât, m-am înscris la Teologie, încurajat de soția mea, care la rândul ei a studiat Teologia Romano-Catolică, deși eram deja părinți a trei copii.*”

Vocația de preot misionar...

„*Odată hirotonit întru preoție, m-am pus la dispoziția Episcopiei Greco-Catolice de Oradea. Am fost trimis în multe locuri ca preot, amintindu-mi acum de Girișul de Criș, de pastorația [sanitară] la Spitalul Județean din Oradea, unde țineam pe atunci slujba în biblioteca spitalului, la Sântion și în capela romano-catolică din Băile Felix, unde îl ajutam la cantorat pe pr. Fürtos Viktor. Ulterior, fiind deja angajat al Spitalului de Recuperare din Felix, am deschis capela acestui spital, unde aveam (și) activitate pastorală, de două ori pe săptămână. Iar în 1997, am primit spre păstorire comunitatea din Băile „1 Mai” – Haieu.*”

La 28 de ani de preoție, Pr. Vasile este convins că „viața de creștin este autentică doar dacă e și asumată, liber consimțită, trăită trupește și sufletește”, cum sublinia în predica primei duminici după Rusalii din acest an, la ceas de sărbătoare a propriei preoții. Printre cele mai mari realizări

„materiale” ale acestui arc de timp, mărturisește că este ctitorirea bisericii din stațiunea Băile „1 Mai”, în urmă cu aproape 21 de ani. „*Nu am crezut vreodată că voi avea parte de atât de multă fericire, de a fi și eu între cei care clădesc o biserică. Nu să fiu eu cel care construiesc, ci să fiu printre ei. Au fost acolo PSS Virgil Bercea, Telepace Italia, Excelența Sa George Bologan și mulți binefăcători din țară și străinătate. Eu eram preot paroh pe atunci, m-am îngrijit de toate, dar am avut noroc de oameni care și-au dorit această biserică...*”

Ce l-a inspirat, un model spiritual...

„*M-au mobilizat foarte mult discursurile pr. Bota și a pr. Fernea din anii de formare, care mi-au sădit o stare de credință și cunoaștere. Nu doar a Sfintelor Scripturi, ci a cunoașterii sublime în general. Datorită lor, am ajuns să citesc spre exemplu, întreaga operă a lui Agârbiceanu. Ei mi-au oferit primul Liturghier... și repetau o frază care am purtat-o mereu în minte «să slujești Biserica și neamul tău» (pr. Fernea). Ce m-a inspirat cel mai mult însă în acești 28 de ani a fost exemplul Fericitilor noștri Episcopi...*” (lăcrimează).

Ce l-a ajutat să meargă mai departe?

Despre „secretul” - dacă putem să-l numim ast-

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

fel - unei preoții adevărate, spune că acesta constă efectiv în „elanul din inimă”, „aleanul, dorul de Cuvântul lui Dumnezeu, de biserică...”.

Cum spunea Mântuitorul „Și cine nu-și va lua crucea sa și nu va veni după Mine, acela nu este vrednic de mine” (Mt. 10, 38). În acest sens „observăm necesitatea unei responsabilități maxime a vieții de creștin, prin chemare, mărturisire și fidelitate, prin vrednicia vieții în Cristos, prin urmarea Lui cu credință și fapte de credință, prin iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui, oricine ar fi. (...) Devenim creștini prin primirea sfințelor taine, iar apoi, pe măsură ce creștem și suntem catehizați, pe măsură ce cunoaștem Evanghelia și o trăim, devenim la rândul nostru exemple vii de iubire creștină, dăruire și credință. (...) Găsim printre sfinți exemple din toate neamurile din toate păturile sociale, din toate vremurile, indiferent de bogăție sau sărăcie, etnie sau statut. Iată câteva exemple: Bernadetta Soubirous era o adolescentă orfană, bolnăvicioasă, dintr-o familie foarte săracă, cei trei copilași de la Fatima erau păstori, Ludovic cel Sfânt era rege al Franței, sfântul Isidor a fost plugar, apostolii au fost pescari, sfânta Rita a fost servitoare, sfântul Benedict a fost cerșetor, iar înșiruirea ar putea continua...” (din predica duminicală 19/06/2022).

Părinte Vasile, ce le-ați spune tinerilor de astăzi candidați la preoție?

„Să asculte chemarea... Cum eu am simțit o chemare, deși profesam într-un spital, cum au avut colegii mei, care veneau săptămânal de la sute de kilometri la Oradea - de la Lugoj, Baia-Mare, Zalău - așa cum ei au urmat chemarea Domnului Isus Cristos, așa trebuie

să o asculte și tinerii astăzi. Îi îndemn să nu se ia după lumea în care trăim... căci, tocmai în lumea aceasta, așa cum este ea, e nevoie de oameni care răspund curajos chemării personale.”

Cum credeți că într-o lume atât de zgomotoasă poate fi auzită chemarea lui Dumnezeu?

„Este ceva cu totul special... nu trebuie să faci eforturi ca să decelezi, să estimezi sau să fabulezi. Uneori nu e pur și simplu nevoie de ceva deosebit, căci pe Domnul Isus Cristos când te cheamă nu îl deranjează rumoarea lumii, El știe să îți aducă chemarea Sa în inimă, în suflet, și o simți... e ceva ce nu poate fi descris în cuvinte.”

Pr. Vasile Pâncotan poartă în suflet încă viu exemplul de credință a mamei, ființă sublimă, greco-catolică, rememorând un episod aparent banal din copilărie, deși marcant, când mama plimbându-se de

mână cu copilul cel mic, adesea lăcrima. Treceau prin fața lăcașelor de cult greco-catolice din Oradea și curios, copilul de atunci, o întreba: «de ce, plângi, mamă?». Mama, crezând că-i va stăpâni fiului setea de cunoaștere, îi răspundea scurt, în șoaptă, doar atât: „aceasta era a noastră [greco-catolici fiind]”.

„Și gândindu-se la glasul-i, ca un zvon divin de harfă...”, cum spunea poetul greco-catolic Ioan Agârbiceanu, mama a fost și rămâne un model, chiar și pentru cel care astăzi este, la rândul lui, bunic.

La mulți ani binecuvântați în Via Bunului Păstor, părinte Vasile!

Alin VARA

Decizia *Dobbs vs Jackson* a Curții Supreme a Statelor Unite. Concluzii de etapă

Pe 24 iunie, în cazul *Dobbs vs Jackson*, Curtea Supremă a Statelor Unite a respins, cu șase voturi „pentru” și trei „împotriva”, precedentul juridic *Roe vs Wade* din 1973, care afirmase un drept constituțional la avort. Cu alte cuvinte, Curtea Supremă reafirmă în această decizie că din Constituția Statelor Unite ale Americii nu se poate deduce un drept constituțional la avort.

Aceasta nu înseamnă „interzicerea avortului în Statele Unite”, ci redarea posibilității pentru fiecare stat american de a decide liber dacă interzice sau nu avortul. *Roe vs Wade*, afirmând că există un drept constituțional la avort, invalida tocmai această libertate a statelor. Acum, decizia e înapoi la nivel local.

Or, chiar dacă, la cum arată acum lucrurile, *Dobbs vs Jackson* pare un soi de cale de mijloc, făcută posibilă de particularitățile Constituției federale americane, decizia e un eveniment de importanță istorică, iar tăcerea din mass-media românească și europeană nu trebuie să ne păcălească. În fapt, *Roe vs Wade* fusese echivalentul american al valului de legalizări ale avortului din Occidentul postbelic, acele decizii nefericite care au făcut posibile moartea a sute de milioane de copii nenăscuți și, probabil, „frângerea șirei spinării” a civilizației occidentale la sfârșitul mileniului al doilea.

Cuvântul „miracol” pare a fi potrivit pentru a descrie ce s-a întâmplat pe 24 iunie. Cu un președinte pro-„alegere” și un Congres încă majoritar Democrat, cu orientarea liberală (adică de stânga, în limbaj european) a industriei filmelor, a showbizului și a presei; cu o întreagă industrie a avortului, condusă nominal de organizația „Planned Parenthood”, dar din umbră de marii magnați ai acestei lumi; și, în fine, după multe decenii de asalt intelectual, financiar și politic al Religiei progresului și a autodeterminării individuale în Occident – era greu să îți poți imagina că doar șase oameni, șase judecători, vor găsi curajul pentru a vota așa ceva.

Desigur, cauza proximală e cunoscută și merită menționată: trei dintre acești judecători conservatori au fost numiți de fostul președinte Donald Trump, un om care probabil va rămâne controversat până în ziua când va închide ochii. Cum a fost posibil ca acest om – care a prosperat din afaceri imobiliare și speculații la bursă, care a trecut prin viață într-un lux izbitor, vecin cu kitschul, trufaș, „rău de gură”, ajuns președinte printr-o ambiție nebunească, adeseori jignind întregi categorii de oameni – să lucreze, prin numeroase decizii, la demantelarea industriei avortului în Statele Unite, totul culminând cu numirea acestor trei judecători, Neil Gorsuch, Brett Kavanaugh și Amy Coney Barrett,

excelenți juriști, dar și creștini angajați? A fost Trump un pur oportunist, care a făcut toate aceste lucruri pentru că a simțit „miros de sânge”, adică potențialul politic al mobilizării mișcării pro-viață din Statele Unite de partea sa? Sau se află el într-o etapă a vieții în care, treptat, se convertește la Dumnezeu cel viu? Întâmplător, sunt aceleași întrebări care marchează analiza vieților unor oameni ca Sfântului Constantin cel Mare, Justinian, Carol cel Mare, Sfântul Ștefan și Sfântul Ladislau al Ungariei, Sfântul Louis al Franței, oameni care au interacționat într-un fel sau altul cu cauza creștină și au luat decizii care au ajutat-o. Și dacă despre aceștia din urmă nu știm nici acum de ce au luat acele decizii pozitive, cu atât mai puțin putem acum să analizăm motivațiile interioare ale lui Donald Trump, când lucrurile sunt atât de „proaspete”. Este însă sigur că Providența s-a folosit de el.

Și nu doar de el. Istoria nu se face doar prin niște decizii ale elitelor. *Dobbs* nu ar fi fost posibil fără o mișcare americană pro-viață extrem de bine articulată, având de partea ei intelectuali, confesiuni creștine și alte culte, rețele întregi de organizații, dar și bani. Există o simplitate benefică a americanilor, o claritate a gândirii și acțiunii care europenilor le lipsește de ceva vreme. Separarea dintre biserici și stat a creat acolo o forma mentis independentă, viguroasă, care a putut să decanteze chestiunea morală a avortului în toată radicalitatea ei. Acolo oamenii Bisericii nu se sfiesc să rostească profetic adevărul, fără să le pese că supără politicieni. Intelectuali de clasă mondială scriu de zeci de ani, deschis, despre legitimitatea interzicerii legale a avortului. Ce diferență, așadar, între America și o Europă ai cărei lideri au înfierat, cu mânie proletară, „amenințarea la adresa drepturilor femeilor” reprezentată de decizia *Dobbs*.

Ceea ce ne arată că... mai avem de lucru. 26 iunie poate fi începutul renașterii civilizației creștine sau ultima ei zvâcnire. Totul depinde de noi și, în special, de rugăciunile noastre.

Tabăra anuală a Oratoriului „Colț de Rai”

Parohia greco-catolică Sfinții Trei Ierarhi Beiuș, alături de Asociația Ave Miriam, au organizat tabăra anuală de vară a Oratoriului Colț de Rai care funcționează pe lângă biserică. An de an activitățile regulate ale copiilor și tinerilor de la oratoriu sunt încununate cu tabăra de vară.

În acest an, în perioada 15-18 iulie, tabăra a avut loc în localitatea Săcuieu la Pensiunea Sequoia. Participanții au avut parte de o paletă largă de ocupații, de la rugăciune și cateheză la jocuri și drumeții. Zilnic, copiii au participat la cateheza susținută de părintele Zima Zorel, care pe baza textelor biblice, a dorit să conștientizeze auditorul despre providența și mărinimia lui Dumnezeu care oferă tuturor darurile Sale „pe care le știm și pe care nu le știm” și seamănă în inimile noastre cuvântul Său înrourat cu harul primit.

Copiii au fost invitați să recunoască în viața proprie această dărnicie, prin părinți, prieteni, Biserică și școală, și a se bucura de acestea prețuind ceea ce și cât au, căutând în toate Împărăția cerurilor. Îndemnul final a fost de a fi fericiți dăruind ei la rândul lor semenilor din ceea ce au primit, rodnicii fiind prin iubire și dăruire, credință și moralitate, speranță și viziune angajantă în societate.

Copiii și tinerii au făcut și drumeții, vizitând atracțiile naturale ale zonei: cetatea Bologa, Moara de apă, Vălul miresei, Vârful Vlădeasa și arborii Sequoia. Natura, prin frumusețea sa, a inspirat recunoștință și contemplare.

Jocurile comunitare, pe lângă clasicul fotbal în care s-au antrenat nu doar băieții ci și fetele, au fost animate de către tinerii participanți la Universitatea de Vară recentă, astfel implementând cele acumulate.

Cu atenție pedagogică și dăruire părintească, Prof. Zima Carmen și Laza Cristian, membri ai asociației, au avut grija bunei desfășurări a taberei.

Mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat, atât din punct de vedere financiar cât și logistic: Bayern Mobile Solution (Vodafone), Baidoc Adriana (membru C.D. al asociației), Cami-Asigurari Consulting, Dr. Gheorghe Furau, Fam. Viviana Sala, Filip Flavius, Magazinul Practic – Beiuș, firma Pantano, Reuniunea Mariană Sfânta Maria Beiuș.

Biroul de Presă

Festivitate la sfârșit de activități extrașcolare

Cu bucurie și entuziasm, copiii de la Centrul Afterschool „Sfântul Martin” din Ioaniș au încheiat activitățile extrașcolare, vineri, 22 iulie 2022.

Copiii noștri minunați au fost premiați și felicitați prin diplome personalizate de către doamnele educatoare.

Plini de emoții, ne-am luat “Rămas-bun!” de la copiii din clasa a IV-a, care au absolvit ciclul primar. Le dorim mult succes și realizări în continuare, amintindu-le încă o dată: „Ajutați-i pe cei mici, ascultați de cei mai mari și studiați cu entuziasm!”

La sfârșitul zilei, toți copiii au fost răsplătiți cu pizza, suc și tort de înghețată.

Mulțumim tuturor celor care ne-au sprijinit în acest an școlar și, de asemenea,

Editurii ASDRENI pentru cărțile de povești oferite!

Amalia MAN
Educator specializat

Pr. Călin Ioan DUȘE

Sfântul Simeon Noul Teolog, cel mai mare mistic bizantin (2) 1022-2022. O mie de ani de la trecerea în veșnicie

La vârsta de treizeci și unu de ani, după o perioadă de trei ani, timp în care Sfântul Simeon Noul Teolog a dus o astfel de viață, la moartea egumenului Antonie, el a fost ales egumen de către călugării de la Sfântul Mamas. Din acest moment, Sfântul Simeon a condus mănăstirea și pe viețuitorii ei timp de douăzeci și cinci de ani. Mănăstirea Sfântul Mamas a fost întemeiată în timpul împăratului Mauriciu (582-602), de către consulul Studios în anul 460. Ea a fost situată, potrivit mărturisirii lui Nichita Stithatul/Pieptosul, în partea apuseană a Constantinopolului, nu departe de poarta Xylokerkos, azi Belgrad Kapu. În vremea Sfântului Simeon, mănăstirea se găsea într-o stare foarte avansată de degradare. Astfel, cea mai mare parte a clădirilor era în ruină și, după cum ne spune Nichita „*nu mai erau un refugiu sau un sălaș de călugări, ci locul de întâlnire al oamenilor lumești*”. (1) De la început Sfântul Simeon a trecut imediat la reconstrucția clădirilor care erau căzute în paragină. Este interesant de văzut cu ce succes a reușit acest om de viață lăuntrică să întreprindă aceste lucrări de reconstrucție materială și de organizare. (2) Restaurarea spirituală a vieții mănăstirești, dar și mijloacele folosite de Sfântul Simeon pentru a atinge această viață ne interesează cel mai mult. El a reușit ca prin celebrele *Cateheze*, pe care le-a adresat monahilor săi, să transforme mănăstirea într-un mare centru spiritual, care atrăgea creștini de pretutindeni, dar în același timp să însuflească o nouă viață monahismului bizantin, prin crearea unei puternice mișcări de reînviore spirituală de o deosebită importanță pentru Biserica.

Personalitatea Sfântului Simeon a reușit să atragă, de asemenea la sine ucenici cu virtuți și cu abilități excepționale. Astfel, pe unul dintre ei, Arsenie, îl va lăsa ulterior la conducerea comunității după retragerea sa. Viața plină de sfințenie a Sfântului Simeon a cunoscut o mare răspândire și în afara mediului monahal și astfel, veneau la el să-l vadă, dar mai ales pentru sfat oameni din afara cinului strict monahal, fiind iubit și apreciat de mulți laici. Sfântul Simeon a reușit ca prin modul său de viață să devină din ce în ce mai cunoscut în rândurile populației din Constantinopol. Astfel, numeroase persoane importante îl cercetau, cerându-i să le fie îndrumător spiritual. După cum era de așteptat, aceste succese au avut și reversul lor. Printre cei care au venit la el, fiind atrași de predicile sale pline de foc și de sfințenia lui, s-au găsit și unii, care au arătat după aceea semne de nestatornicie vrând să părăsească mănăstirea. Ceea ce a dus la agravarea conflictului a fost modul diferit în care unii înțelegeau viața spirituală. Insistența Sfântului Simeon de a dori ca toți să-i urmeze pe Părinții din vechime, pe calea lor ascetică și mistică,

le părea multora ca o exigență prea radicală, dar și prea grea pentru ei.

Finalitatea acestei stări conflictuale o cunoaștem din Viața scrisă de Nichita Stithatul, ucenicul său. Astfel, după o perioadă de cincisprezece ani în care Sfântul Simeon a condus mănăstirea, deci în anul 995/996, aproximativ treizeci de monahi, în majoritate frați, s-au revoltat împotriva egumenului noaptea la o utrenie. (3) Însă complotul a eșuat, datorită calmului Sfântului Simeon, care rămase „*nemișcat*” la locul său, „*surâzător și senin*”, „*cu privirea fixată asupra atacatorilor săi*.” (4) Aceștia au fost subjugați de farmecul sfintei sale personalități, așa sau cum arată Nichita Stethatul: „*harul care locuia în Simeon îi ținea departe și îi respingea*.” (5) Majoritatea călugărilor nu au luat parte la tulburare și răzvrătiții nu au îndrăznit să se atingă de Sfântul Simeon.

Prin rezultatele pe care le-a obținut Sfântul Simeon ca stareț/egumen, călăuzitor spiritual și înnoitor al vieții monahale, el a reușit să transforme mica mănăstire a Sfântului Mamas, care la venirea sa era în decădere și pe jumătate în ruină, într-un important centru spiritual unde înflorea sfințenia, atrăgând creștini din toate părțile. Așadar, Sfântul Simeon a insuflat o viață nouă monahismului bizantin și a dezvoltat o mișcare spirituală de o mare importanță pentru Biserica. Cu toate acestea, învățătura sa spirituală nu a fost acceptată de toată lumea și a provocat unele împotriviri, (6) care din nefericire au venit atât din partea călugărilor, dar și din partea înaltei ierarhii a Bisericii.

Cu toate mărturiile optimiste ale lui Nichita Stithatul asupra situației spirituale din mănăstirea Sfântul Mamas, dar și a prețuirii generale, de care se bucura în această perioadă Sfântul Simeon, evenimentele care au survenit au arătat că personalitatea și învățătura sa spirituală continua să întâmpine o importantă rezistență în mediile bisericesti din Constantinopol. (7) În acest moment, contestațiile veneau din partea unui membru al înaltei ierarhii a Bisericii, în persoana singelului patriarhal (consilier intim), Ștefan al Alexinei, fost arhiepiscop al Nicomidiei, și care acum era în mare favoare la autoritățile imperiale și bisericești ale vremii, datorită cunoștințelor sale vaste, dar mai ales pentru calitățile sale de retor și diplomat.

Cu toate că era arhiepiscop demisionar prin funcția sa de singel, Ștefan deținea o importantă poziție în cadrul ierarhiei superioare exercitând o influență considerabilă atât asupra patriarhului cât și a sinodului, cu toate că episcopii demisionari erau obligați să renunțe la toate titlurile eclesiastice și civile. În câteva

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

manuscrise (ca de exemplu: Paris, gr. 1162) au rămas mici fragmente legate de activitatea sa profesorală; este vorba de câteva „didaskaleiai”, rezumate doctrinare scolastice aride și seci referitoare la: structura tripartită a sufletului, Treime, diferența virtuților, natura lucrurilor, disprețul lui Dumnezeu și Împărăției Lui, Întrupare, adevărurile de credință și poruncile Mântuitorului Isus Hristos. Pe lângă acestea, Stefan era o personalitate politică și chiar diplomatică, după cum se vede din faptul că împăratul Vasile al II-lea l-a trimis în anul 976, în calitate de reprezentant al său pentru a-l convinge pe generalul răzvrătit Bardas Scleros să renunțe la răzvrătirea sa. După relatarea cronicarului Chedrenos, el a fost ales ca fiind „destoinic să liniștească, să îndulcească prin farmecul cuvântului său firile cele mai neînduplecate.” Cu toate acestea, el nu a reușit în misiunea sa. Legat de cunoștințele sale teologice, reiese clar că ele erau foarte diferite de cele ale Sfântului Simeon, iar aceasta cu siguranță a fost principalul motiv al conflictului. Așadar, s-a iscat un conflict între o teologie de carte scolastică, ruptă din viața spirituală, dar cu toate acestea, formal orthodoxă și conservatoare, și cea care se prezintă ca o expresie a Spiritului Sfânt, care învederează necuprinderea și taina lui Dumnezeu, ca și descoperirea Sa în experiența mistică a sfinților. Teologia Sfântului Simeon nega dreptul de a vorbi despre Dumnezeu persoanelor care nu au în ele pe Spiritul Sfânt, căci pentru el aceasta este o autoritate lăuntrică, înțeleasă numai la lumina Spiritului.

Cele trei *Cuvântări teologice* pe care Sfântul Simeon le-a scris în această perioadă a controverselor cu sinclul Ștefan, reflectă clar atmosfera spirituală a acestui conflict mai mult spiritual decât dogmatic și neieșind din cadrele orthodoxiei. Renumele pe care Sfântul Simeon și l-a câștigat era inevitabil să nu trezească invidia lui Ștefan, și din pizmă (*phthonos*) să nu suporte numele de „teolog” atribuit Sfântului Simeon, care era un simplu egumen al unei obscure mănăstiri din capitală. Ștefan nu putea admite să fie un nume mai renumit decât al său, și din păcate, el nutrea aceste sentimente în pofida științei sale și a poziției ierarhice pe care o deținea. Din întâmplare, cei doi s-au întâlnit în jurul anului 1003 într-un apartament al palatului patriarhal. Acum, sinclul Ștefan a considerat că este o bună ocazie și nu a ezitat să profite de ea, dar și de publicitatea anturajului pentru a-i pune o întrebare teologică scolastică, echivocă și insidioasă: „Spune-mi, cum desparți pe Fiul de Tatăl, printr-o deosebire de rațiune (*ἐπινοία*) sau printr-o distincție reală (*παράστασις*) ?”, sperând astfel să-l atragă într-o cursă subtilă și să-l compromită demonstrându-i ignoranța. (8)

Ca răspuns la întrebarea lui Ștefan, Sfântul Simeon i-a scris o lungă epistolă în 500 de versuri (*Imnul 21*): „Dumnezeule, care prin fire dăinuiești mai înainte de toți vecii, cu Dumnezeul care împărtășește veșni-

cia Ta, Fiul Tău, Cuvântul, care S-a născut din Tine. Chiar dacă este despărțit cel puțin nu este prin fire, ci prin Ipostasul său, altfel spus, prin Persoana Sa, căci (a spune) „printr-o distincție reală” este propriu necredincioșilor și ateilor; iar „de rațiune”, este propriu celui care sunt pe de-a-ntregul cufundați în întuneric. Căci Mintea (*Νοῦς*) are Cuvântul pe care-L naște neîncetat cu adevărat și într-un anume fel despărțit. Și dacă El este născut cu adevărat El iese și se desparte în Cuvântul care ființează (*ἐννοποσάτω Λόγω*), dar el rămâne și înlăuntrul Celui care L-a născut, ceea ce se poate numi și Sânul Părintelui, și El se extinde, în lumea întreagă și umple totul, despărțit de Tatăl în întregime și rămânând în întregime cu Tatăl. Căci prin energiile Sale (*ταίς ἐνεργείαις*), El se comunică și prin iluminarea Sa spunem că El vine”. (9)

Denunțând caracterul specios al distincției scolastice în cauză, care aplicată consecvent reducea misterul treimic la extremele raționaliste ale sabelianismului modalist sau triteismului subordonaționist și oferind în paralel o expunere perfect orthodoxă asupra dogmei Sfintei Treimi (acceptând pe rând unitatea ființei, distincțiile personale și energiile manifestatorii), Sfântul Simeon consacră cea mai mare parte a imnului său polemicii contra celor care îndrăznesc să facă teologie fără experiența în Sfântul Spiritul a realităților teologhisite, bazându-se numai pe știința elenică profană. El încheie cu un patetic apel către sinclul să-și abandoneze falsa sa teologie speculativă și să se consacre experienței spirituale concrete și existențiale, singura adecvată misterului treimic. (10)

Evident că răspunsul Sfântului Simeon a displicut în mod profund, dar în același timp l-a iritat pe sinclul Ștefan, cu atât mai mult cu cât Sfântul Simeon vorbește aici despre probleme, la care sinclul nu îi ceruse să-i răspundă și își permite să-i dea o lecție de spiritualitate. În tot cazul, Sfântul Simeon este cel care a lărgit conflictul și, mai presus de problemele personale, face să apară adevărata natură a acestuia: o ciocnire între două tipuri de teologie și două concepții despre viața spirituală. Din acest moment a început un război îndelungat între mitropolitul Ștefan și Sfântul Simeon. El a durat aproape șase ani și s-a terminat la 3 ianuarie 1009, când Sfântul Simeon a fost exilat din mănăstirea sa. Putem deduce din aceste date că divergențele dintre sinclul Ștefan și Sfântul Simeon au început cu doi ani înainte de retragerea acestuia din stăreție, și ele au contribuit, probabil, la hotărârea sa. Neputând să-l atace pe Sfântul Simeon nici la nivel dogmatic, nici la nivel moral, sinclul Ștefan alege, ca pretext al intervențiilor sale dușmănoase, faptul că Sfântul Simeon prăznuia din propria sa inițiativă, în mănăstire, cu mare solemnitate, pomenirea părintelui său sufletesc, Simeon Evlaviosul (917-986/987), care încă în mod oficial nu era recunos-

(continuare în pag. 14)

25 de ani de prezență a surorilor „Sfintei inimi a lui Isus” la Zalău

Congregația ”Sfintei Inimi a lui Isus” a aniversat 25 de ani de activitate în comunitățile greco-catolice din Zalău, vineri 24 iunie a.c. A trecut un sfert de veac în care surorile și-au adus contribuția la formarea spirituală a copiilor, tinerilor, bolnavilor și a mai multor familii creștine din orașul nostru.

Sărbătoarea a început cu o procesiune cu Sfânta Taină prin centrul orașului și a continuat cu Sfânta Liturghie, la Biserica Sfânta Familie. Liturghia a fost celebrată de Preasfințitul Virgil Bercea, împreună cu Părintele vicar Mihai Vătămănelu, Părinții protopopi Valer Părău, Nicolae Bodea și mulți preoți din eparhia noastră, dar și din Eparhiile de Cluj-Gherla și Maramureș. Răspunsurile la Liturghie au fost date de corul seminarului din Oradea. Au participat sute de credincioși.

În cuvântul de învățătură, Preasfințitul Virgil a subliniat faptul că nu doar comunitățile greco-catolice din Zalău se bucură de sprijinul sufletească și activitatea Surorilor Sfintei Inimi, ci și mulți creștini de alte confesiuni.

Părintele Valer Părău a mulțumit în mod deosebit surorilor pentru implicarea lor în viața parohiilor noastre.

La eveniment a fost prezentă și sora Ester Mazara, superioara Congregației Sfintei Inimi a lui Isus,

care a mulțumit preoților, credincioșilor și românilor în general pentru sprijinul acordat surorilor.

Sora Rowena Hernandez, care a activat mulți ani în parohiile noastre, a amintit despre începuturile dificile ale comunității monastice în oraș, cu dificultățile inerente, urmate de dezvoltarea și creșterea acesteia.

Programul s-a încheiat cu consacrarea câtorva familii la Preasfânta Inimă a lui Isus, urmată de cântece interpretate de copiii pregătiți de sora Cornelia Mureșan.

Pr. Ciprian ROBOTIN

Sfântul Simeon...

(urmare din pag. 13)

cut ca sfânt de Biserică. Acest fapt în sine nu era atât de surprinzător pe cât s-ar părea, căci „canonizarea” oficială a Sfinților era puțin cunoscută, și în orice caz ea nu era obligatorie în acea epocă. Recunoașterea era, în general, simpla urmare a unui cult popular existent. (11)

Patriarhul Serghie al II-lea, auzind vorbindu-se despre aceste prăzmuiri: „*chemă pe Sfântul (Simeon) și ceru explicații în această privință*” (12), dar după informațiile date de Sfântul Simeon asupra vieții și scrierilor părintelui său sufletească el aprobă comemorarea sa în mănăstire. „*Cu mari laude patriarhul slobozi pe Simeon, recomandându-i să-l prevină la data sărbătoririi părintelui, pentru ca să poată și el trimite lumânări și miruri (μυρα) și să cinstească și el pe sfânt. Lucrurile se petrecură astfel timp de șaisprezece ani*”. (13) De acum, Ștefan a început să atace persoana lui Simeon Evlaviosul punând la îndoială sfințenia sa, calomniindu-l ca fiind un om păcătos.

În această campanie denigratoare la adresa lui Simeon Evlaviosul, Ștefan a găsit simpatizanți atât la curtea patriarhală, și chiar printre unii călugări de la Sfântul Mamas, dovadă că el nu era un izolat în ierarhie și că dezbinările persistau în mănăstirea Sfântului Simeon. Sentința pe care a pronunțat-o sinodul/conciliul, a fost aplicată repede, iar Sfântul Simeon a luat drumul exilului. (14) Astfel, la 3 ianuarie 1009, Sfântul Simeon Noul Teolog este trimis în exil la Palukiton, pe coasta

Asiei. Aici, el s-a instalat într-un paraclis păraginit, închinat Sfintei Marina. (15) Acesta era situat pe țărmul asiatic al Bosforului, lângă Chrysopolis (Scutari). (16) Cu toate evenimentele neplăcute, Sfântul Simeon nu s-a lăsat descurajat, deoarece el a primit în dar de la fostul său fiu sufletească Hristofor Faguras paraclisul Sfintei Marina care aparținea acestuia. Paraclisul era o mică mănăstire, iar aici Sfântul Simeon a rămas împreună cu unul dintre ucenicii săi care l-a urmat în exil.

(continuare în numărul viitor)

(1) Viața, 34, 2-4, Ungrandmystique bizantine. Vie de Symeon le NouveauThéologien (949-1022) par NicetasShethatos. Texte grec inédit, édité par I. Hausherr, Orientalia Christiana, XII, nr. 45, Roma, 1928, (prescurtat Vie/Viața), pp. 1-228, text și traducere franceză. (2) Viața, 34, 12-22. (3) Drd. Ioan I. Ică, op. cit., pp. 37-38. (4) Viața, 38, 10-18. (5) Viața, 39, 1-5. (6) Arhiepiscopul Basile Krivocheine, op. cit, pp. 37-38. (7) Ibidem, pp. 39-40. (8) Drd. Ioan I. Ică, op. cit., p. 39. (9) Sfântul Simeon Noul Teolog, Imne, epistole și capitole. Scrieri III, Introducere și traducere: diac. Ioan I. Ică jr. Editura Deisis Sibiu, 2001, pp. 128-129. (10) Drd. Ioan I. Ică, op. cit., p. 39. (11) Arhiepiscopul Basile Krivocheine, op. cit., p. 45. (12) Viața, 73, 1-2. (13) Viața, 73, 9-12. (14) Arhiepiscopul Basile Krivocheine, op. cit, pp. 48-49. (15) J. Gouillard, Symeon le Jeune, Le Théologien ou Le NouveauThéologien, în Dictionnaire de Théologie Catholique, Paris, 1941, col. 2943. (16) Remus Rus, op. cit., p. 778.

Alin CREȚU

Nevoia de umor a oamenilor

Conform <https://ro.wikipedia.org/wiki/Umor>, „o definiție pragmatică a umorului, ar fi tot ceea ce produce râsul este umor; acesta poate să fie un râs despre alte persoane, despre sine însuși - haz de necaz; râsul poate avea un caracter binevoitor; sau caustic, ucigător; distructiv.”

Este foarte important să știm dacă avem simțul umorului, respectiv dacă el este viu, activ și reactiv. Altfel, degeaba există, pentru că nu ne folosește la nimic. Putem crede că îl deținem, dar el nu este decât un balast.

Dacă privim în jur, observăm că parcă lumea preferă să aibă o mină gravă, serioasă, decât să zâmbească. Oamenii se lasă antrenați în vârtejul grijilor de zi cu zi, pe fondul general al evenimentelor globale: războaie, evoluții rapide ale tehnologiei, economia fluctuantă și multe altele. Mass media este ca o lentilă care focusează această energie nedorită, direct, în viețile tuturor, destrucurându-le, în multe cazuri. Vocea umanității a suferit o „mutație”, adică s-a schimbat, devenind limitată, centrată doar pe a rezista respectiv a fi cât mai tare, gălăgioasă chiar. În dorința de identificare a manifestări umoristice, întâmpinăm dificultăți, găsindu-le în seriile dedicate sau în *stand – up – uri* de foarte joasă calitate, pline de banalități.

Chiar dacă pare incredibil, fiecare om are un sâmbure de umor, pe care îl poate aduce drept contribuție la descreșterea frunților celor din jur, fără să îl coste nimic. Să ne amintim că râsul este unul dintre factorii terapeu-

tici extrem de importanți, cunoscuți încă din vechime. Este permanent asupra noastră, asta însemnând că nu îl putem uita sau rătați pe undeva. Nu este nevoie să avem talentul unei vedete, nici ca acest lucru să se întâmple vre-odată. Fiecare dintre oameni este înzestrat cu felul său personal de umor. Important este să nu ne luăm în totdeauna prea în serios. De aceea, să nu uităm a-i face pe cei din jurul nostru să rădă sau măcar să zâmbească. Dacă ne impunem, putem să ne străduim a învăța să avem umor și să-l folosim în doze cât mai mari.

Râsul este o modalitate facilă de interconectare a oamenilor, fiind pe lângă o modalitate de schimbare a stării de moment și una care arată dispoziția fericită respectiv simpatia față de cineva și o bună modalitate de descărcare a energiilor negative ca de exemplu furia și stresul. Când râdem, folosim mușchii feței, cei ai laringelui și cei respiratori; crește frecvența inspirației și a expirației, aceasta devenind mai intensă, ducând la ventilarea mai eficientă a plămânilor. Serotonina, care mai este numit și hormonul fericirii este eliberat în organism. Râsul este foarte rapid preluat de către cei din jur, atunci când îl aud. Amplifică relațiile sociale și face mai eficient sistemul imunitar. Conform unor statistici, adulții râd în medie de 15 ori pe zi iar copiii de 400, având astfel o dispoziție net superioară. 15 minute de râs diminuează durerea cu 10%. Pentru a râde, utilizăm 43 de mușchi, iar pentru a ne încrunta 54. După ce am gustat doze de umor, ne este mult mai ușor să fim atenți.

Hramul Parohiei „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Drighiu

După amiaza zilei de duminică, 26 iunie, a.c., duminica a doua după Rusalii, a însemnat un moment de vie bucurie și bogată încărcătură spirituală pentru credincioșii parohiei greco-catolice Drighiu, întrucât au sărbătorit pre-serbarea hramului bisericii parohiale, pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel.

Emoția întâlnirii a fost cu atât mai intensă cu cât a fost prima dată când s-a sărbătorit hramul în nou-zidita biserică.

Sărbătoarea hramului a început la orele 16 cu Vecernia celebrată de preotul paroh, continuând cu Adorația Euharistică, celebrată de Părintele Pop Vasile din Parohia Iaz, urmată de un moment de zidire sufletească prin cuvânt, predica Părintelui Chiș George, din Parohia Valcău.

Părintele George sublinia în predica sfinției sale, necesitatea de a ne angaja cu dăruire în apostolat, de a răspunde afirmativ și cu deplină implicare chemării Mântuitorului de a fi „pescari de oameni”.

Privind la cei 12 apostoli chemați, realizăm că Domnul are nevoie mai presus de toate de oameni cu inimi pline de zel, disponibile, dispuse să-I slujească indiferent de prejudecăți, piedici, aparentele slăbiciuni.

După predică, preoții prezenți au slujit Taina Sfântului Maslu pentru obștea prezentă, spre vindecarea neputințelor sufletești și trupești.

În încheiere, părintele paroh a mulțumit Preabunului Dumnezeu pentru această zi deosebită, preoților prezenți pentru împreună-slujire, bunilor credincioși din parohie pentru implicare, ajutor dar și tuturor celor prezenți, mai de aproape sau mai de departe pentru osteneala de a fi alături la acest moment de rugăciune, amintind cum corabia Bisericii ne încapă pe toți și cum în apostolat e nevoie a-L invoca pe Spiritul Sfânt, Cel ce plinește lipsurile noastre și ne însuflețește în misiune.

Pr. Ciprian-Ioan BURDAȘ

Dragii mei, vă scriu...

În urmă cu vreo 7 ani, în timp ce mă rugam la un Sanctuar, mi-a ajuns în mână un bilețel ce conținea un fragment dintr-o scrisoare scrisă de Cardinalul de Milano, Carlo Maria Martini și adresată poporului lui Dumnezeu pe care îl păstorea, în data de 24 iunie 2002, chiar cu două săptămâni înainte de a deveni emerit.

Cuvintele Cardinalului Martini m-au marcat deoarece se refereau la vocația la preoție. Era o scrisoare adresată părinților din acele vremuri, invitându-i să redescopere frumusețea și importanța de a avea copii preoți sau persoane consacrate. Într-o Italie ușor secularizată și într-o Europă desacralizată, scrisoarea Cardinalului atinge o coardă sensibilă a familiei. Familia modernă are din ce în ce mai puțini copii și, dintre aceștia, tot mai puțini urmează calea preoției. Astăzi seminarele și mănăstirile se închid din lipsă de vocații. Oare Dumnezeu nu mai cheamă azi?

Orice om se bucură să găsească un preot sau un călugăr bun la care să se spovedească și la care să găsească alinare dar... se gândește oare că acești preoți buni provin din familii bune? Acești preoți buni trebuie să fi ales preoția în detrimentul unei meserii bănoase care să-ți asigure un anumit statut social. Toți își doresc preoți devotați dar se străduiesc oare să crească copii pentru asta? Se gândesc oare să-i îndrepte spre seminar? Unora le este frică și, oarecum, se rușinează dacă unicul lor copil dorește să devină preot.

Putem trăi fără preoți? Mult și bine (pe pământ)! Dar trebuie să fim conștienți că preotul a fost ales de Cristos ca să deschidă omului poarta spre Cer. Întreaga viață umană este marcată de prezența și existența preotului. Preotul este cel care ne botează. El este cel care ni-l dă pe Cristos în Sfânta Euharistie, ne dezleagă de păcate și de uneltirile celui rău, el este cel care ne căsătorește și tot el este cel care ne înmormântează. Viața noastră este strict legată de ceea ce face preotul, ca instrument al mântuirii oferite de Dumnezeu.

Omul trebuie să știe că dincolo de viața aceasta trecătoare este viața eternă. Oricât am încerca să ne îngrijim de sănătate și să trăim după sfatul medicului, odată și odată vom muri. Pentru că trupul este muritor iar sufletul este veșnic. Preotul este cel care se ocupă de sufletul nostru care trebuie să ajungă să trăiască veșnicia alături de Dumnezeu, de Creatorul Său.

Dragii părinți, vă scriu...

Așa este intitulată scrisoarea Cardinalului Martini care îi invită pe părinți să nu le fie frică deoarece un preot nu este un ratat al societății! Preotul nu este o persoană singură și nerealizată! Preotul este o persoană

cu multe relații. Este o persoană înconjurată tot timpul de oameni pentru care își dă viața și pe care îi ajută. Este o persoană iubită și împlinită. Așadar, primii care sunt responsabili de o anumită pastorație vocațională sunt părinții. Dragi părinți, Sf. Padre Pio spunea că nu există o bucurie mai mare pentru o familie decât aceea de a avea un fiu preot!

Mulțumesc!

Este momentul să adresez mulțumiri calde tuturor acelor părinți care și-au educat fiii lor în spirit creștinesc și i-au îndrumat spre seminar. Este timpul să mulțumesc tuturor acelor mame care colaborează la planul de mântuire a lui Dumnezeu, susținându-i pe fiii lor în seminar. Este o bucurie să avem în seminar mai mulți fii de preoți, fapt ce demonstrează că în familia lor au înțeles că este important să asculte glasul Domnului. Dacă Dumnezeu te cheamă, nu te cheamă să fi

nefericit. Te cheamă la fericire! Preotul este o persoană fericită deoarece este un Alter Christus! Mulțumesc tuturor acelor familii care au înțeles acest lucru și i-au lăsat pe copiii lor să vină la seminar ca să devină preoți... ca să fie fericiți. Mulțumesc acelor care au înfruntat orice frică și provocare și au venit la seminar pentru a deveni preoți! Le mulțumesc pentru că se străduiesc să deslușească planul divin și să-l dăruiască pe Dumnezeu celorlalți!

În țara noastră, tot mai greu bătută de soartă, avem nevoie de oameni de caracter, avem nevoie de specialiști pe diferitele domenii, avem nevoie de politicieni buni... dar, mai mult ca oricând, avem nevoie de PREOȚI! Avem nevoie de preoți după inima lui Dumnezeu! Dumnezeu are un plan frumos cu umanitatea! Dumnezeu are un plan deosebit de frumos și important cu România și cu Biserica noastră Greco-Catolică. I-a oferit darul martiriului, a lăsat-o să fie umilită dar a scos-o triumfătoare după toate ororile comunismului ateu. A făcut-o să învingă deoarece... este Biserica Lui! Și are un plan cu ea! Biserica Greco-Catolică a avut dintotdeauna și are în continuare capacitatea să cultive vocații la preoție și la viața consacrată, iar acest lucru, după cum spunea Papa Benedict al XVI-lea, este un semn al unei biserici sănătoase. Este un semn al Bisericii lui Cristos!

Dragii mei, vă scriu...

Avem nevoie de preoți! Dumnezeu are nevoie de instrumente pentru a-și arăta iubirea lui imensă! Dumnezeu are nevoie de preoți! Dumnezeu are nevoie de voi! Vă cheamă să-L urmați! Aveți curaj și veniți să-l urmăm împreună!

Pr. Anton CIOBA
Rector

Părintele Cadar Ioan s-a reîntors la Tatăl Ceresc

Vineri, 1 iulie a.c., părintele Ioan Cadar a trecut la Domnul.

Părintele Cadar Ioan s-a născut la data de 21 ianuarie 1957 în localitatea Urvișul de Beiuș, județul Bihor. Se înscrie la cursurile de teologie la Academia Teologică din Oradea și absolvă în 1994, prima generație. A fost hirotonit preot la data de 2 decembrie 1994 de către PSS Vasile Hossu. A început lucrarea în via Domnului prin a redeschide parohiile greco-catolice între care amintim: Beznea, Borod, Girișu de Criș. A înființat parohia de la Borș și parohia "Sfântul Dumitru" în Oradea. În paralel a făcut masterul și școala doctorală. În anul 2019 a luat doctoratul cu titlul "Episcopia Greco-Catolică de Oradea în perioada 1940-1948. A fost căsătorit cu Denisa cu care au avut doi copii: Emanuel și Octavian.

Preasfințitul Virgil, preoții, persoanele consacrate și credincioșii s-au rugat pentru sufletul părintelui Ioan.

Veșnica lui pomenire!

Sfințirea lucrărilor de reabilitare la Capela Frențiu din Oradea

În ziua când s-au împlinit 70 de ani de la plecarea la Domnul a Fericitului Episcop Valeriu Traian Frențiu, luni 11 iulie 2022, Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, a sfințit lucrările de reabilitare și înfrumusețare a capelei închinată Preasfințitului Frențiu, din cimitirul municipal Rulikowski din Oradea.

Construită în anul 1939, în stilul neoromânesc, capela nu a mai fost restaurată până acum, lucrările de reabilitare desfășurate în lunile precedente readucând-o la frumusețea și strălucirea de altădată. Capela a fost îmbogățită cu altar și un frumos iconostas, astfel că de acum aici se vor putea celebra liturghiile pentru sufletele celor adormiți. Importanța ei istorică este accentuată și de prezența în cripta de jos a mormintelor familiei Frențiu, care își dorm somnul cel de veci aici la Oradea.

"Suntem bucuroși că astăzi putem să-i redăm frumusețea Capelei Frențiu, de unde, mai repede sau mai târziu, fiecare dintre noi cei prezenți, vom veni să ne conducem pe ultimul drum apropiatii," a spus, în cuvântul de învățătură din cadrul Sfintei Liturghii, PS Virgil. Alături de Preasfinția Sa, au fost prezenți părinții vicari Mihai Vătămănelu, Antoniu Chifor și Mihai Tegzeș, un sobor de preoți din cadrul Eparhiei de Oradea, un grup de seminariști conduși de Maestrul Radu Mureșan, precum și un grup de credincioși din parohiile orădene și din împrejurimi.

Mulțumim tuturor celor care s-au implicat în readucerea acestei capele la frumusețea și lumina de care fiecare dintre noi are nevoie în momentul plecării din această lume spre Casa Tatălui Ceresc.

Sărbătoare în Parohia din Calea Mare

În data de 26 iunie 2022, în Parohia Română Unită cu Roma Greco-Catolică din Calea Mare s-a sărbătorit hramul Bisericii Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. Au fost prezenți un număr mare de credincioși, tineri și copii din localitățile Calea Mare, Gruilung, Hidișel și Oradea.

La întregul eveniment au participat Pr. protopop Tătar Ioan, Pr. paroh Popa Aurel, Pr. Seica Gheorghe, Pr. Erdeli Ioan și Pr. Merca Alexandru.

În cuvântul de învățătură, Pr. protopop Ioan Tătar a vorbit despre puterea cuvântului lui Dumnezeu și despre chemarea primilor patru apostoli.

După celebrarea liturgică a avut loc o agapă creștinească la care au participat toți credincioșii care au fost prezenți la Sfânta Liturghie.

Pr. Ioan TĂTAR

„Zilele bucuriei” la Zalău

Este prima vară, după cea din 2019, când copiii și tinerii din Zalău pot petrece mai multe zile împreună.

Zilele bucuriei au început duminică, 10 iulie, la Bocșa, unde copiii au participat, împreună cu mai mulți adulți și cu credincioșii parohiei din localitate, la Sfânta Liturghie, apoi la a cincea ediție a Pelerinajului Bocșa-Bădăcin, eveniment organizat de preoții Orest Nichita și Cristian Borz. Au participat și părinții protopopi Valer Părau și Nicolae Bodea, părintele Daniel Bertean, care a însoțit participanții în toate cele patru zile, precum și Surorile Sfintei Inimi de la Zalău.

A doua zi ne-am întâlnit la Parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Zalău, începând ziua cu cateheză, rugăciuni și continuând cu jocuri.

Mărti am făcut o frumoasă ieșire la castrul roman de la Moigrad-Porolissum.

Miercuri ne-am întâlnit la Biserica „Sfânta Familie” din Zalău, unde s-a celebrat Sfânta Liturghie, la

care părintele Marius Matei a ținut un amplu cuvânt de învățătură, programul continuând cu jocuri.

Mulțumim bunului Dumnezeu pentru aceste zile frumoase. Mulțumim tuturor celor care au susținut desfășurarea acestor activități, în special voluntarilor Nicolae Buda și Hári Ibolya.

Pr. Ciprian ROBOTIN

Lansarea cărții semnate de Nunțiul Apostolic în România

Joi, 30 iunie 2022, a avut loc la muzeul de istorie naturală „Grigore Antipa” din București lansarea volumului *Urmându-și instinctul: povestiri anecdotice cu animale* (editura ARCB, 2022, 224 pag.), volum semnat de Mons. Miguel Maury Buendía, Nunțiu Apostolic

în România și Republica Moldova. În prezența unui public numeros, între care s-au aflat ÎPS Aurel Percă, Arhiepiscop mitropolit romano-catolic de București, ÎPS Ioan Robu, Arhiepiscop mitropolit emerit de București, PS Cornel Damian, Episcop auxiliar de București, PS Mihai Frățilă, Episcop greco-catolic de București și PS Timotei Prahoveanu, Episcop ortodox, vicar al Bucureștilor, au luat cuvântul: dr. Luis Ovidiu Popa – directorul muzeului antipa; autorul cărții – E.S. Miguel Maury Buendía; traducătoarea cărții – Ana Gentea -, și Diana Turconi, scriitor și diplomat cu o lungă activitate pe lângă Sfântul Scaun. Evenimentul s-a încheiat cu un scurt moment muzical alcătuit din două piese pentru chitară clasică, interpretate de Luke-Joseph Gehl, student la Conservatorul din București.

LOC POETIC

CORNELIU COPOSU

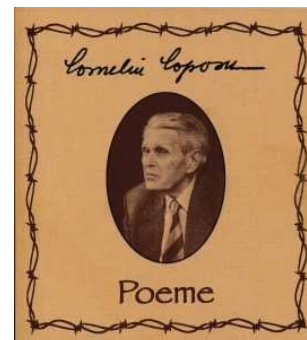
Rugă

Cerne, Doamne, liniștea uitării
 Peste nesfârșita suferință,
 Seamănă întinderi de credință,
 Și sporește roua îndurării

Răsădește dragostea și crinul
 În ogorul năpădit de ură
 Și așternepeste munți de zgură
 Liniștea, iertarea și seninul

1961

(din vol. Poeme, Ed. Fundației Academia Civică, 2019)

*Citește cu Zena ...***„7 zile” de Eve Ainsworth**

Totul se poate schimba într-o clipă, dar câte lucruri se pot schimba într-o săptămână? Răspunsul îl putem afla din cartea „7 zile” de Eve Ainsworth.

Așa cum sugerează și titlul, cartea este împărțită în 7 părți, reprezentând cele 7 zile văzute prin ochii a două personaje, din două perspective diferite: cea a lui Jess și cea a lui Kez.

Povestea lui Jess, personajul principal, ne prezintă o fată care nu se poate adapta la școală din cauza problemelor de greutate pe care le are. Povestea lui Kez, pe de altă parte, este despre o fată perfectă, cum ar considera-o mulți, dar cu o viață nu chiar atât de roz. Ea dorește să se facă remarcată prin jignirile pe care i le adresează lui Jess și chiar îi face plăcere să o chinuie.

În fiecare zi Jess se confruntă cu remarcile răutăcioase pe care le primește, dar mai ales cu o viață plină de lipsuri și o familie destrămată și săracă. Însă și Kez are o viață grea: are un tată violent, prieteni care nu țin la ea și multe probleme la școală.

În pauze, Jess stă alături de Phillip, un băiat singuratic cu care se întâlnește la bibliotecă pentru a nu da ochii cu Kez și cu prietenele sale: Marnie și Louis.

După un timp, însă, iubitul lui Kez, Lyn, începe să stea de vorbă cu Jess, deoarece se cunoșteau din copilărie. Iar acest lucru îi face viața un calvar lui Jess, deoarece Kez se simte amenințată.

Pe mine m-a impresionat profund această carte

prin mesajul transmis, deoarece arată realitatea zilelor de azi prin care trecem mulți dintre noi: societatea actuală pune foarte mult accent pe aspectul fizic, fără să se mai gândească la esența fiecăruia și la sufletul pe care îl are. Dar chiar și agresorii pot deveni victime, atunci când totul se întoarce împotriva lor.

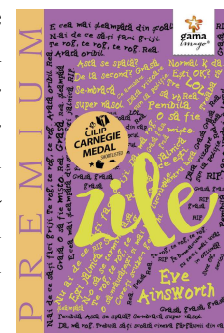
Mai mult, aflăm povestea din două perspective diferite, astfel încât putem să avem o imagine reală, obiectivă, concretă a ambelor părți.

Poate după ce vom lectura această carte, vom învăța mai multe și vom ști cum să ne purtăm, fără să judecăm și fără să tragem concluzii pripite. Avem parte aici de o adevărată lecție de viață și vă rog să fiți atenți la fiecare detaliu și să încercați să învățați ceva din mesajul transmis!

Despre mine...

Mă numesc Zena Pop-Cohuț, am 15 ani și sunt în clasa a IX-a A la Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu” Oradea. Iubesc să citesc, să cânt la pian, să gătesc, să călătoresc, sunt implicată în acțiuni de voluntariat, îmi place teatrul, să ascult muzică și să-mi împărtășesc pașiunile cu cei din jurul meu!

Vorbesc despre cărțile citite pe canalul meu de Youtube și pe blogul meu bookrhapsody.ro.

Revista *Vestitorul* recomandă...

TIFF revine în Oradea

La începutul **lunii septembrie**, orădenii, și nu numai, sunt invitații unei noi ediții a Festivalului Internațional de Film Transilvania, după ce acesta a înregistrat un record în istoria evenimentului, în Cluj.

„Cele 200 de filme sosite din 55 de țări au adus în fața ecranelor de cinema un număr record de 102.000 de plători de bilete. Evenimentele cu acces gratuit, printre care s-au numărat activitățile din programul TIFF în familie, întâlnirile organizate la TIFF Lounge, expozițiile de la Muzeul de Artă, Ukrainian Street Food Day, dar și proiecțiile și concertele pentru care cetățenii ucraineni au avut intrare liberă, au contribuit la bilanțul final, care indică peste 130.000 de participanți la TIFF 2022”, au transmis organizatorii.

Cele mai vizionate filme ale ediției 2022 au fost: *Rețeaua Jane*, *Maigret*, *Metronom*, *Iluzii pierdute* și *Clubul șomerilor*. Cel mai popular eveniment a fost proiecția specială din ultima seară de festival, „Competiția oficială”, noul film al regizorilor argentinieni Mariano Cohn și Gastón Duprat. „Regele Mihai: Drumul către casă”, produs de John Florescu, a fost unul dintre cele mai iubite și votate filme, care de asemenea a avut o proiecție specială în cadrul festivalului.

Potrivit organizatorilor, TIFF va avea proiecții în mai multe orașe din țară, iar **ediția de la Oradea va avea loc în perioada 2-4 septembrie**.

Sunetul Oradiei

Un nou festival - *Sounds of Oradea* - aduce în orașul de pe Crișul Repede seri memorabile de muzică, imagini și dans. „*Zâmbetul lui Charlie Chaplin*”, seară de flamenco și un concert cu un renumit tenor american sunt cele trei evenimente care vor avea loc în **13-15 august, în Piața Unirii**. Invitații speciali ai primei ediții sunt dirijorul David Giménez Carreras, nepotul renumitului José Carreras, tenorul Charles Castronovo de la Metropolitan Opera New York, dansatoarea Olga Llorente, din Barcelona, și nepoata lui Charlie Chaplin.

Flamenco și operă

A doua seară de *Sound of Oradea Festival* este rezervată spectacolului de flamenco „Revivir”, a cărui vedetă va fi Olga Llorente, „una dintre cele mai bune dansatoare de flamenco”, după cum a prezentat-o David Giménez Carreras. Aceasta va fi însoțită pe scenă de artiști ai genului de la școala sa, care vor oferi un show complet, cu muzică, dans și costume specifice.

„Lumea flamencoului este fascinantă. Are rădăcinile în muzica folk spaniolă, dar a inspirat cei mai buni compozitori spanioli. Este o muzică despre autenticitate”, a adăugat Carreras.

În 15 august, a treia și ultima seară de festival

Concerte estivale la Cetate și la Catedrală

Concertele de vară ale Filarmonicii de Stat continuă cu tematici inedite și cu invitați de seamă. Astfel, și în luna august vor fi două evenimente organizate în cadrul proiectului INITIO22: *Interbelic românesc* și o seară cu muzică pop simfonică la Catedrală.

Interbelic românesc va avea loc în **18 august, de la ora 20.00, în Cetatea Oradea**, și, după cum transmite și titlul, va cuprinde lucrări renumite din perioada interbelică românească: „Zaraza”, „Dacă nu te cunoșteam”, „Mână, birjar!”, „Vrei să ne-ntâlnim sâmbătă seara?” și „Inimă, nu fi de piatră”, sau „Nunuț”. Interpreta serii va fi **Analina Selis**, acompaniată de Orchestra Filarmonicii, condusă de dirijorul **Radu Popa**.

Ultimul concert estival din cadrul INITIO va avea loc în **25 august, de la ora 20.00, la Catedrala greco-catolică „Sfântul Nicolae”**. Invitatele speciale, **Paula Seling, Monica Anghel și Luminița Anghel**, alături de **Orchestra Filarmonicii**, vor interpreta lucrări cu specific pop simfonic.

Aflat la cea de a doua ediție, proiectul cultural-inovativ INITIO a fost inițiat de Filarmonica de Stat Oradea în 2021, pe perioada estivală, cu scopul de a oferi doritorilor concerte de muzică simfonică, vocal-simfonică, artă lirică sau coregrafică, cu lucrări accesibile sau ușor de recunoscut, ținute în spații neconvenționale, într-o atmosferă relaxantă, de vară.

Sounds of Oradea va aduce în fața spectatorilor un concert de zile mari: „Opera meets Broadway”, cu Charles Castronovo, de la Metropolitan Opera New York. Unul dintre cei mai buni tenori lirici ai generației sale, acesta și-a făcut debutul la Metropolitan Opera, alături de Plácido Domingo. „Este unul dintre cei mai în vogă tenori din lume, cu o voce incredibil de frumoasă. Cântă cu pasiune și bun gust”, l-a descris Carreras, care va conduce Orchestra și soliștii.

Biletele se pot achiziționa de pe platforma **iabilet.ro** la prețuri de 50 și 80 de lei, în funcție de locul ales.

Mix de înaltă calitate

Directorul artistic al *Sounds of Oradea Festival* este David Giménez Carreras, nepotul celebrului tenor José Carreras, al cărui concert l-a dirijat vara trecută în Oradea.

Dirijorul născut în Barcelona a condus orchestre pe scene renumite din lumea întreagă, cum ar fi Teatro alla Scala, Vienna, Staatsoper, Royal Opera House, Covent Garden, Sydney Opera House, și de-a lungul timpului a colaborat cu nume sonore din lumea muzicală: Plácido Domingo, Roberto Alagna sau Anna Netrebko.

Să fie spectacol!